

# Marti, 12 Mai, 2026

## †) Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Ier. Epifanie, arhiepiscopul Ciprului, și Gherman, patriarhul Constantinopolului

### Faptele Apostolilor 12

<sup>25</sup> Iar Barnaba și Saul, după ce și-au îndeplinit slujba, s'au întors de la Ierusalim la Antiohia, luându-l cu ei și pe Ioan, cel numit Marcu.

### Faptele Apostolilor 13

<sup>1</sup> Și erau în Biserica din Antiohia profeti și învățători: Barnaba și Simeon, ce se numea Niger, Luciu Cireneul, Manain, cel care fusese crescut împreună cu Irod tetrarhul, și Saul.

<sup>2</sup> Și pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Osebiți-Mi pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat”.

<sup>3</sup> Atunci, postind și rugându-se, și-au pus mâinile peste ei<sup>1</sup> și i-au lăsat să plece.

---

<sup>1</sup>În cazul de față, punerea mâinilor nu are aceeași semnificație și același conținut ca în 6, 6 și 14, 23, adică nu e o hirotonie, ci doar gestul solemn prin care celor doi li se dă binecuvântarea de a pleca în misiune.

<sup>4</sup> Astfel că ei, trimiși de Duhul Sfânt, au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru<sup>2</sup>.

<sup>5</sup> Și ajungând în Salamina, au vestit cuvântul lui Dumnezeu în sinagoga Iudeilor. Și-l aveau și pe Ioan<sup>3</sup> ca slujitor.

<sup>6</sup> Și străbătând toată insula până la Pafos, au găsit pe un oarecare bărbat iudeu, vrăjitor, profet mincinos, al cărui nume era Bariisus,

<sup>7</sup> care era împreună cu proconsulul Sergius Paulus, bărbat înțelept. Acesta, chemându-i la sine pe Barnaba și pe Saul, dorea să audă cuvântul lui Dumnezeu.

<sup>8</sup> Dar le stătea împotriva Elimas vrăjitorul – căci așa se tâlcuiește numele lui –, căutând să-l întorcă pe proconsul de la credință.

<sup>9</sup> Dar Saul – care se numește și

---

<sup>2</sup> Cipru e țara de baștină a lui Barnaba (FA 4, 36).

<sup>3</sup>În Noul Testament, Ioan Marcu e numit, circumstanțial, când cu amândouă numele, când cu numai unul din ele, dar e una și aceeași persoană.

Pavel<sup>4</sup> –, plin fiind de Duh Sfânt, s'a uitat țintă la el

<sup>10</sup> și a zis: „O, tu cel plin de toată viclenia și de toată înșelăciunea, fiu al diavolului, vrăjmaș a toată dreptatea, n'ai să încetezi a strâmba căile Domnului cele drepte?

<sup>11</sup> Și acum, iată mâna Domnului este asupră-ți și vei fi orb și soarele nu-l vei mai vedea până la o vreme!” Și îndată a căzut peste el pâclă și întuneric; și dibuind împrejur, căuta pe cineva să-l ducă de mână.

<sup>12</sup> Atunci proconsulul, văzând ce se făcuse, a crezut, foarte mirat de învățătura Domnului.

## Ioan 8

<sup>51</sup> Adevăr, adevăr vă spun: De va păzi cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea”.

<sup>52</sup> Iudeii I-au zis: „Acum știm că ai demon. Avraam a murit, tot așa și profeții; și tu zici: De va păzi cineva cuvântul meu, în veac nu va gusta moartea.

<sup>53</sup> Nu cumva ești tu mai mare decât

---

<sup>4</sup> De îndată ce Saul (Savlos) își începe contactele misionare cu mediile greco-romane, Luca preferă să-i pronunțe numele prin corespondentul său grecesc, devenit apoi latin (Pavlos, Paulus). Grafia și pronunția românescului Pavel derivă din greacă.

tatăl nostru Avraam, care a murit? Și au murit și profeții. Drept cine te iei tu?”

<sup>54</sup> Iisus a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu e Cel ce Mă slăvește, despre Care voi ziceți că e Dumnezeuul vostru.

<sup>55</sup> Și voi nu L-ați cunoscut, dar Eu Îl știu; și dac'aș zice că nu-L știu, aș fi asemenea vouă, un mincinos. Dar Eu Îl știu și-I păzesc cuvântul.

<sup>56</sup> Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s'a bucurat”.

<sup>57</sup> Deci au zis Iudeii către El: „Încă nu ai cincizeci de ani, și L-ai văzut pe Avraam?...”.

<sup>58</sup> Iisus le-a zis: „Adevăr, adevăr vă spun: Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt!”<sup>5</sup>

<sup>59</sup> Atunci ei au luat pietre ca să arunce asupra Lui. Dar Iisus S'a ferit și, trecând prin mijlocul lor, a ieșit din templu și S'a dus.

---

<sup>5</sup> Definiția lui Dumnezeu (vezi nota de la 8, 24).



Iudeii s-au mâniat pe Domnul pentru muștrare și au luat pietre „ca să arunce asupra Lui”. Dar Domnul, „trecând prin mijlocul lor, S-a dus”.

Domnului nu I-au făcut nimic, dar pe ei înșiși s-au pierdut, fiindcă urmarea necredinței lor a fost înfricoșata osândă a Domnului: „Iată, se lasă casa voastră pustie”, și încă: „Să mergem de aici”. Și s-a mutat Domnul în alt loc, alegându-și alte popoare ca sălaş, în locul lui Israel cel iubit. Iată că și acum, oameni de nimic, în amăgirea de sine a minții lor trufașe, care nu încap adevărul lui Hristos, iau pietre împotriva Domnului și aruncă în El. Pe El nu-L vătăma, fiindcă El este, oricum, Domnul, iar adevărul Lui e adevăr nestrămutat, dar aceia se pierd. Domnul trece pe lângă ei, lăsându-i în voia cugetării deșarte care-i și răsuțește, cum răsuțește viforul slabele firișoare de praf. Dar atunci când un popor întreg se lasă atras de filozofări mincinoase, el e lăsat, asemenea iudeilor, în voia soartei sale. Înțelegeți, nea-

---

<sup>6</sup> Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*